Τρείς εικόνες για τη σχέση που διέπει τα βαπόρια με τα αυτοκίνητα. Αρκετά παλιές και χαρακτηριστικές. Δυο από αυτές έχουν να κάνουν με Ελληνικά νησιά. Η μια στα Δωδεκάνησα και ή άλλη στο Σαρωνικό. Η τρίτη μας πηγαίνει αρκετά μακρύτερα, στην άλλη όχθη του Ατλαντικού.

Ας ξεκινήσουμε από την αλλοδαπή.

Αρχές της δεκαετίας του ’70. Το βαπόρι από την Ανατολή, αφού διέσχισε τον μεγαλύτερο ωκεανό του πλανήτη, πέρασε την διώρυγα του Παναμά, ανέβηκε στο βορά και έδεσε στην Βοστόνη τω ν Η.Π.Α.

Και εκεί ξεφόρτωσε την πραμάτια του. Γράφοντας πάνω στο σκαρί του με μεγάλα λατινικά γράμματα το όνομα του κατασκευαστή που σε λίγα χρόνια έμελλε να πρωταγωνιστεί στο παγκόσμιο αυτοκινητικό στερέωμα. Celica, Corona κι όλα τα διαλεκτά μοντέλα βγαίνουν από το κήτος του βαποριού, πλημμυρίζουν τους προβλήτες για να διατεθούν από το Αμερικάνικο καταναλωτικό κοινό.

Μόλις ένα τέταρτο του αιώνα, μετά τον οδυνηρή της άνευ όρων παράδοση, η χώρα του ανατέλλοντος ηλίου δείχνει να επικρατεί στον εμπορικό ανταγωνισμό. Ταυτόχρονα ξεκινά και την **αγωνιστική της τροχιά** .

Οκτώβριος 1971. Ο «Φίλιππος» που δεν δείχνει να είναι οχηματαγωγό, κατεβάζει στον προβλήτα του λιμανιού της Ρόδου τη «δύο – δύο» με το # 5 για τον επικείμενο αγώνα ταχύτητας.

Κάτω, κοντήλατο μικρό 4 Ι, διαπορθμεύεται από τον Γαλατά στον Πόρο, τοποθετημένο πάνω